

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Зміцнення нашого свідчення

Перше свідчення про відновлену євангелію Ісуса Христа наша сім'я отримала від місіонерів, які познайомили нас із Церквою. Під час нашої першої зустрічі вони подарували нам Книгу Мормона і попросили молитися про неї. Не все, про що вони розповідали, ми розуміли, але відчували, що довіряємо їм. Наступного вечора ми зібралися сім'єю, прочитали 10-й розділ Книги Мормона і спробували помолитися. Жодної відповіді ми не отримали.

Через кілька днів місіонери прийшли знову, щоб продовжити навчання. Вони поцікавилися, як у нас вийшло з молитвою. Ми розповіли. Тоді старійшина Нельсон і старійшина Фергусон поділилися з нами своїм свідченням про Книгу Мормона, про Ісуса Христа і Його Церкву. Під час їхнього свідчення я відчув незвичайну радість і тепло. У мене виникла думка, що ці молоді люди говорять істину. У моєї дружини були схожі почуття і ми вирішили продовжувати наші зустрічі. 7 березня 1993 року я, моя дружина і старша дочка Настя прийняли хрищення. Молодшій дочці Саші тоді було 5 років і вона христилася пізніше.

У той час Саратов належав

до Російської Московської місії, і президент Гері Л. Браунінг приїздив до нас щомісяця. Він навчав про те, як важливо отримати особисте свідчення про відновлену євангелію Ісуса Христа і зміцнювати його все життя.

Священні Писання і вчення Пророків останніх днів говорять про те, що нам слід робити для отримання і зміцнення нашого свідчення. Отримання і зміцнення свідчення передбачає інтенсивну духовну роботу з нашого боку.

Перше, що нам слід зробити—це мати сильне бажання повірити. Алма навчав Зорамійців як їм отримати свідчення про істину: “Але знайте, якщо ви прокинетеся і пробудите сили свого розуму, аж до того, щоб зробити дослід над моїми словами, і скористуєтеся принаймні частинкою віри, так, навіть якщо ви не можете нічого, окрім того, щоб мати бажання повірити, нехай це бажання працює в вас, аж до того, як ви повірите так, що зможете дати місце для частини моїх слів” (Алма 32:27).

Друге—звернутися до Бога у щирій молитві. Алма так описує свої дії: “... я свідчу вам, що я знаю, що те, про що я говорив, істина. І звідки, на

**Старійшина
Анатолій
Решетніков,
сімдесятник.**

вашу думку, я знаю про точність цього? ... Знайте, я постився і молився багато днів,

щоб знати це самому. І ось, я знаю сам, що це істина; бо Господь Бог зробив так, що це явилось мені через Його Святого Духа” (Алма 5:45–46).

Кожен з нас може отримати відповідь безпосередньо від нашого Небесного Батька через свідчення Святого Духа. У когось це

відбувається швидко, комусь потрібен довгий час.

Зазвичай свідчення приходить як спокійна впевненість. Коли наша молодша дочка навчалася в семінарії, де вивчали Книгу Мормона, вчитель попросив учнів розповісти про те, як вони отримали свідчення щодо її істинності. Ось як дочка потім про це розповіла: “Я ніколи не замислювалася про це, мені просто не доводилося сумніватися в істинності Писань, бо ж я з дитинства знала, що все так і є. Однак, повернувшись того вечора додому, я вирішила, що мені дійсно необхідно отримати особисте свідчення. Я помолилася, відкрила Книгу Мормона і прочитала: “Тож я питаю, чи то є віра? Слухайте, я кажу вам: Ні; бо якщо людина знає щось, у неї немає причини вірити, бо вона знає це” (Алма 32:18). З огляду на те, про що я запитувала, ця відповідь означала, що я дарма

непокоюсь, адже я і так знаю те, про що запитую.

Третє—досліджуйте Священні Писання. Читання, обдумування і застосування в житті уроків з Священних Писань разом з молитвою—дуже важлива складова отримання і зміцнення нашого особистого свідчення.

У Книзі Мормона Алма дає таку пораду: “Тепер ми порівнюємо Слово з насінням. Тож, якщо ви знайдете місце, щоб насіння могло бути посіяне у вашому серці, знайте, якщо це справжнє насіння, тобто добре насіння, якщо ви не викинете його вашою зневірою, щоб чинити опір Духові Господа, знайте, воно почне розбухати у вашій душі; і коли ви відчуєте ці рухи розбухання, ви почнете говорити собі—Певно, що це є добре насіння, тобто що Слово є добрим, бо воно починає збільшувати мою душу; так, воно починає освітлювати моє розуміння, так, воно стає приємним для мене” (Алма 32:28). Спаситель сказав: “Дослідіть-но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя,—вони ж свідчать про Мене” (Іван 5:39).

Четверте—наше свідчення зміцнюється, якщо ми ділимося ним. На тих, у кого є свідчення про відновлену евангелію, також покладається обов’язок ділитися ним. Книга Мормона навчає, що нам слід “... бути свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях ... аж до самої смерті ...” (Мосія 18:9). Для мене прикладом

такого принесення свідчення є брат Сергій Пальчиков. Це був чудовий брат. Багато хто знав його, усі його любили. Перед тим як полишити цей світ, він служив у покликанні радника президента Російської Самарської місії. Своім останнім свідченням на Землі він поділився зі своєю дружиною Іриною перед самою смертю. Ці слова він повторив кілька разів: “У нас є рекомендація для спасіння”. Коли сестра Ірина поділилася з нами його свідченням, Святий Дух підтвердив мені, що рекомендації для відвідування храму дійсно діють.

Брати і сестри, наше благополуччя у цьому житті і щастя у вічності залежить від того, чи були ми “доблесними у свідченні про Ісуса” (УЗ 76:79). Ми прийшли на Землю в особливий час. Це час, коли Церкву Ісуса Христа відновлено і вона поширюється по всьому світу. Це дуже велике благословення і велика відповідальність. Нас “... було підготовлено, щоб народитися в належний час Господа, щоб трудитися в Його винограднику для спасіння душ людських” (УЗ 138:56).

Я смиренно свідчу, що через молитви, вивчення Священних Писань, служіння і послух заповідям Небесного Батька, наше особисте свідчення буде зміцнюватися. Я свідчу, що серед людей, які нас оточують, є багато відкритих для сприйняття нашого свідчення про відновлену евангелію Ісуса Христа. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Уроки радості

Євгенія Онищенко, член президентства Товариства допомоги Київського Українського колу

У кінці вересня у Київському Українському колі відбулися щорічні збори сестер Товариства допомоги. Тема зборів була трохи незвичайною, бо мова йшла про почуття радості. Організатори звернули увагу на особливу актуальність цієї теми у наші дні, коли так багато випробувань, труднощів і духовної зневіри.

Чому саме радість? Священні Писання розповідають нам про збори чи нараду, де описано почуття духовних дітей Небесного Батька ще до того, як вони прийшли на землю. У той момент, коли вони дізналися про план спасіння, вони “радісний окрик здіймали” (Йов 38:7). Тепер, коли ми прийшли на землю і здобуємо життєвий досвід, чи пам’ятають наші серця ту неземну радість? Чи відрізняємо ми радощі “цього світу” від радості послідовників Ісуса Христа? Як і якою мірою ми можемо насолоджуватися цим почуттям? Сестри з президентства Товариства допомоги колу керувалися прагненням отримати відповіді на всі ці запитання, визначаючи тему зборів.

Натхненні слова сестри Віри Бондарчук (Броварська філія) свідчили про божественне походження і божественний потенціал кожної сестри, про її особливу місію, призначення і в сім’ї і в Церкві, про радість вивчення евангелії Ісуса Христа, спілкування і служіння у Товаристві допомоги приходу. Приходячи на збори товариства, кожна сестра має можливість проявити якості, які роблять нас особливими—це духовність, делікатність, терпіння, співчуття.

Дуже натхненним і талановитим був виступ сестри Тетяни Глінської (Воскресенський прихід). Історія однієї маленької героїні, її духовний досвід і життєве кредо допомогли сестрам вчитися бачити у важких обставинах їхню позитивну сторону—радість, відчуття, яке є проявом віри і вдячності Богу за здобуття досвіду.

У виступі члена вищої ради колу Олексія

Тилтіна йшлося про необхідність проявляти у шлюбних стосунках піклування, жертвовність, смирення—якості, що є основою сім'ї, де панує любов.

Уся атмосфера зборів, усі виступи свідчили

про те, що радість може бути “святою”, бо її джерело—Святий Дух, і Він у той день сповнював серця сестер, що підтверджували слова гімну, який звучав: “Головне—це пам'ятать: треба радість дарувать, Бог тоді благословить тебе”. ■

Продовжуємо навчатися

Яна Франчекайте, Українська Донецька місія, Донецька Об'єднана філія

Новий навчальний рік у Церковній системі освіти молоді Донецької місії відзначила великим святкуванням. У приміщенні ЦСО зібралися студенти і провідники семінарії та інституту із різних міст. Це свято принесло багато радості усім присутнім. Стіни зали були прикрашені фотографіями студентів, які встигли підрости за минулий рік, а в одній із кімнат на учасників чекало солодке пригощення.

Духовна частина складалася з виступів молоді різного віку та їхнього свідчення про вплив уроків ЦСО на їхнє життя. Усі присутні подивилися спеціально підготовлене слайд-шоу із фотографій заходів ЦСО минулого

навчального року. Студенти змогли разом згадати спільно проведений час і особливо яскраві моменти торішніх заходів.

Найбільш вражаючою подією того вечора стала пропозиція директора ЦСО написати своє обіцяння Богу на наступний навчальний рік. Усім присутнім були роздані аркуші паперу, і коли обіцяння були дані, їх прикріпили до повітряних кульок, наповнених гелієм, і відпустили в небо. Це було незабутнє видовище.

Молоді люди люблять заняття в ЦСО, бо вони допомагають їм здобувати необхідні духовні знання і досвід, пізнавати євангельські принципи, встановлювати пріоритети і просто дружити. ■

На святі відкриття нового навчального року в ЦСО.

ФОТО ВІКТОРІЇ ДВЯЧЕНКО.

“Як будете мати любов між собою”

Сестра Заморіна, Російська місія в Ростові-на-Дону

Кілька років тому на параолімпійських іграх в Сіетлі дев'ять бігунів вишикувалися на лінії старту, щоб пробігти стометрівку. Пролунав сигнальний постріл, і вони рвонули вперед—не скажеш, що дуже швидко, але з явною рішучістю добігти до фінішу і перемогти. Всі, крім одного хлопця, який, спотикнувшись, ледь не впав. Хитаючись, він прошкандибав пару кроків і заплакав. Решта вісім учасників забігу почули його плач. Вони вповільнили свій біг, зупинились, повернулися і пішли назад. Усі до одного! Дівчина із синдромом Дауна поцілувала бідолаху і сказала: “Це тебе вилікує!” Потім усі дев'ятеро взялися за руки і разом дійшли до фінішної стрічки. Десять хвилин поспіль увесь стадіон аплодував їм стоячи” (Із сборника “Бальзам для душі. Маленькие истории, открывающие сердце”, издательство София, 2008).

Як часто ми біжимо життям, не помічаючи тих, хто біжить поряд з нами. Нам здається, що якщо ми стали членами Церкви, якщо ми, в основному, виконуємо заповіді, то цього цілком достатньо для нашого спасіння. І нічого, що ми іноді задримо, конкуруємо, нічого, що ми не жаліємо інших людей та іноді дозволяємо собі думати, що ми кращі за них.

Пророк Алма навчає нас: “чи є серед вас той, хто не позбавлений задрості? Я кажу вам, що той не готовий; і я хотів би, щоб він підготувався швидко, бо ця година зовсім поруч, і він не знає, коли той час прийде; бо такого не буде визнано невинним. І знову я кажу вам, чи є серед вас той, хто піднімає на сміх свого брата або хто осипає його утисками? Горе тому, бо він не готовий” (Алма 5:29–31). Якщо в нашій душі є подібні почуття до ближніх, значить ми не готові з'явитися перед Богом. Наша мета під час земного життя—підготуватися до цієї зустрічі, а для цього треба стати достойними, мати милосердя і любов до всіх людей.

Любов до ближніх—це необхідна умова для

нашого спасіння, але також і необхідна умова для успіху місіонерської роботи. Ісус навчав: “По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою” (Іван 13:35). Якщо між нами не буде любові, ніхто не захоче слухати нас, коли ми будемо навчати їх євангелії?

Хтось сказав: “Легко любити увесь світ, важко—своїх сусідів!” В Біблії ми читаємо: “Як хто скаже: “Я Бога люблю”, та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить. І ми оцю заповідь маємо від Нього, щоб, хто любить Бога, той і брата свого любить!” (1 Івана 4:20–21).

Але хіба ми хочемо думати погане чи змагатися з іншими? Звичайно ж, ні! Просто ми недосконалі. Доки ми на землі, сатана постійно спокушає нас, він прагне зробити нас нещасними і самотніми. Але нам не треба здаватися, бо у нас є євангелія, Священні Писання і молитва, ми можемо звернутися до Бога і Він допоможе нам навчитися жити в любові один з одним. ■

“Бог благословляє на останньому кілометрі”

Тетяна Прач, Київський Український кіл, Воскресенський приход

Цю фразу я якось почула ще будучи місіонеркою повного дня, і тоді я вперше отримала підтвердження, що Бог не залишає без допомоги своїх дітей, коли їм особливо важко. Якось ми з моєю напарницею увесь день намагалися знайти тих, хто хотів би дізнатися про відновлену євангелію, але всі наші зусилля були абсолютно

марними. Ми були дуже втомленими і зовсім знесиленими, коли за кілька кроків до нашого дому ми побачили сім'ю і заговорили з її членами. Вони не просто погодилися зустрітися з нами знову, але потім стали членами Церкви. Це була найперша сім'я, до хрищення якої я мала відношення.

Зараз у мене своя велика сім'я, але все-таки знову і знову

Сім'я Прач.

я отримую підтвердження, що Бог благословляє нас у часи особливих труднощів. Пам'ятаю, як мій чоловік шукав роботу, як це було довго і виснажливо. Ми були готові вже втратити надію, коли йому в черговий раз відмовили. Звичайно ж, ми молилися. Якось його запросили на інтерв'ю у відому компанію, а разом з ним ще 7 чоловік, які бажали отримати саме це місце. Але ми продовжували вірити і сподіватися і зрештою чоловік зміг отримати роботу, про яку мріяв.

Я знаю, як це важко, коли твої діти хворіють, коли вони одужують на кілька днів, а потім все повторюється знову. Бувало, що вже не було сили давати їм численні ліки, наставав момент, коли терпіння було на грані межі, а подушка не висихала від сліз. Потім молитва, і ось воно, світло спасіння, ти

відчуваєш, що Господь несе тебе на руках, ти відчуваєш Його підтримку і знаєш точно, що скоро все буде добре.

Для Небесного Батька немає нічого неможливого, і Він завжди поряд. Він готовий простягнути руку допомоги, коли ми особливо потребуємо цього. Але він чекає від нас самовідданості, жертви, віри і сподівання. Усе наше життя сповнено такими "кілометрами". Нам слід пам'ятати лише одне—НЕ ЗДАВАТИСЯ. Якщо настає момент, коли здається, що більше немає сил, коли ми повністю вичерпали свій потенціал і зробили все, що могли, тоді приходить ця рятівна допомога, тоді Небеса відкриваються і Його руки несуть нас.

Я знаю, Бог любить нас і хоче, щоб ми були сильними. Я вірю, той, хто витерпить до кінця, врятується. ■

Як я відкрила для себе індексування

Дарія Солошенко, Українська Дніпропетровська місія, Миколаївська Центральна філія

Якось я почула захоплені відгуки членів мого приходу про індексування. Вони ділилися досвідом, знаннями і обговорювали цю роботу з радістю і натхненням. Це мене дуже зацікавило, але я не могла зрозуміти, що ж так захопило людей з такими різними інтересами.

Невдовзі президент Товариства молодих жінок філії запропонувала мені зареєструватися, щоб взяти участь у проєкті індексування. Уже почавши виконувати цю роботу, я зрозуміла, яка сила надихала членів моєї філії. Я відчувала, як під час розшифровки записів у старовинних метричних книгах дух Іллі перебував зі мною. З його допомогою неможливе ставало можливим і нерозбірливі, на перший погляд, букви ставали зрозумілими. Часом я відчувала незримую допомогу тих, хто стояв за тими іменами із старовинних книг. Я відчувала, що виконую не просту механічну роботу з розшифровки рукописів, а роботу зі спасіння душ.

Коли ми разом з моєю провідницею займалися індексацією, я переживала ті самі відчуття, що й біля християльної купелі в храмі. Перебував той же спокій і умиротворення,

Дарія Солошенко (на передньому плані) в класі з сімейно-історичної роботи.

у впівголоса вимовлялися імена людей, які давно пішли за завісу, і все це зміцнювало моє свідчення про план спасіння. Я відчувала себе залученою до спасіння цих людей, оскільки через моє служіння їхні імена ставали

доступними для виконання храмових обрядів.

Тепер я більше розумію, що індексування—це робота Бога, яка благословляє і надихає тих, хто її виконує. Це ще й місіонерська робота і прекрасний спосіб служити ближньому. ■

ЯК Я ДІЗНАВСЯ

Я знайшла те, що шукала

**Ольга Шевченко, Київський Український кіл,
Харківський приход**

Я народилася у великій, багатодітній сім'ї. Мої батьки були православними. Вони вірили в Бога, але молилися нечасто і рідко відвідували церкву. Ми, діти, народилися і виростили за радянської влади, коли вважалося, що релігія—це опіум для народу. Єдиною метою нашого життя тоді було вижити і отримати освіту.

Коли я пішла на пенсію, то стала більше замислюватися про те, ким і як був створений наш світ. Я почала читати Біблію, вивчати євангелію, знайомитися з різними релігіями. Але, на жаль, я не змогла знайти відповіді на запитання, які у мене виникали.

Якось моя невістка розповіла мені про Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів і про свій приход, але, розчарувавшись у всьому, я критично поставилася до її слів. Проте, коли вона запросила мене прийти в приход на богослужіння, я погодилася. У приході я була приємно вражена атмосферою, яка там царювала. Я відчувала, що всі ці люди—це одна велика сім'я, незважаючи на вік, національність чи інші відмінності, і всіх членів цієї сім'ї об'єднала істинна віра в Ісуса Христа. У той день я відчула, що знайшла ту релігію, яку шукала. І ось, у свої 83 роки я прийняла хрищення і була конфірмована в члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Я вдячна своїй невістці, Наталії Шостак, за те, що вона допомогла мені знайти істинну Церкву. Зараз я регулярно відвідую збори, читаю

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ АВТОРА.

Священні Писання і завдяки приходським вчителям набагато краще їх розумію. Коли у мене виникають запитання чи проблеми, мені допомагають їх вирішити мої брати і сестри по Церкві.

Мені подобається читати Книгу Мормона, і щомісяця я з нетерпінням чекаю виходу журналу Ліягона. Особливі відчуття у мене викликає читання виступів на генеральних конференціях Президента Томаса С. Монсона, апостолів та інших провідників Церкви

У 2009-му році у Фрайберзькому храмі (Німеччина) я виконала обряд запечаткування шлюбу зі своїм чоловіком, який помер у 1984-му. Я вірю, що зустрінуся з ним за завісою. У 2010 році відкрився храм у Києві, і з тих пір я часто відвідую його. Там я виконала храмову роботу за своїх батьків, братів і сестер, з якими я також сподіваюся колись зустрітися. У цьому Домі Господа моє свідчення зміцнюється ще більше, моє знання також зростає.

Завдяки Церкві та істинній євангелії в моєму житті з'явилося світло. З кожним днем зростає моя віра у мого Спасителя і Вчителя, який вказує прямий і вузький шлях до Небесного Царства. ■

**Ольга
Шевченко.**

Звернення до сестер

Сестра Дьоміна, Російська місія в Ростові-на-Дону

Дорогі сестри! Мені б хотілося звернутися до вас, щоб поділитися своїми думками про місіонерське служіння. За час мого перебування на місії, я зрозуміла і свідчу вам усім серцем, що місіонерська робота—це робота Господа, і Він виконує її через нас, Його слуг. Ми—Його знаряддя тут, на землі.

Розмірковуючи про можливість служити на місії, не бійтеся, що чогось не знаєте, чи не впораєтеся зі своїми обов'язками, не бійтеся, що ви ще не готові служити на місії чи що це не слушний для вас час. Пам'ятайте, ви не самі, і Господь завжди поряд. Він дуже любить вас, знає всі ваші потреби і знайде спосіб, як надати вам допомогу.

Головне, що від вас вимагається, це мати бажання служити людям, віддавати себе повністю місіонерській справі, волати до Бога про Святого Духа, щоб Він перебував із вами, направляючи куди йти, кому зателефонувати, з ким зустрітись, що прочитати, який урок підготувати і т. д. Дивно, як добре Господь знає кожну нашу думку, наші бажання і наш шлях.

На початку служіння природно виникає запитання, як і з чого почати. Моя вам порада—знову починати з вивчення Священних Писань. Ви одразу відчуєте, як багато написано

в них про ту роботу, для виконання якої вас покликано. Господь відкриє для вас нове багачення уже відомого і відповідь на сьогоднішні запитання. Я служу консультантом із сімейної історії. Коли я приїхала на місію, то лише приблизно уявляла собі те, чим зможу займатися. Але, поспілкувавшись із членами Церкви у різних містах Російської місії у Ростові-на-Дону, я зрозуміла, чого вони потребують, і почала старанно вивчати Священні Писання, шукаючи підказку саме в них, тому що інші джерела допомагають виконувати технічну, але не духовну частину служіння. А кожний член Церкви, який збирається виконувати роботу Бога, має бути підготовленим насамперед духовно. Тому я виїняла усі закладки із моїх Священних Писань і почала помічати новими закладками усе, що пов'язано з літописами, вигравіюваними листами, роботою за померлих. Усі мої Священні Писання тепер у різнокольорових закладках, а я відчуваю себе як воїн, одягнений у броню і озброєний щитом. Тепер я можу впевнено відповідати на запитання слухачів і прихожан про сімейно-історичну, храмову та генеалогічну роботу, і як вона допомагає нам знаходити радість у цьому житті. Я так сильно відчуваю Духа, який перебуває зі мною під час моїх виступів.

Завершивши якийсь етап

роботи, я обдумую, що мені необхідно зробити далі. І кожного разу Небесний Батько відкриває нові шляхи, вказує на ті вірші в Священних Писаннях, які потрібні мені саме в цей момент, і я знову крокую з ними далі.

Пам'ятайте, важливою частиною служіння є особистий приклад. Іноді мій щоденник, фотоальбом з історією моєї сім'ї чи інші особисті документи надихають прихожан більше, ніж заклик робити цю роботу.

Служіння на місії—це дивовижний процес пізнання евангелії і самих себе, процес, який вимагає повної самовіддачі. Я щаслива через те, що Небесний Батько дав мені можливість служити на місії. Я мрію, щоб кожна сім'я почала або продовжувала б активно займатися сімейною історією, щоб вони могли залишити найцінніший спадок своїм дітям та онукам—щоденники, спогади, сімейні літописи. Нам слід розшукувати інформацію про своїх померлих предків, виконувати за них обряди у храмі і тим самим попідкуватися про їхнє спасіння і спасіння самих себе.

Хочеться побажати усім прагнути дізнатися більше про своє коріння, і, завдяки цій роботі, зміцнювати свої сім'ї.

Дорогі сестри, без страху ступайте на шлях місіонерського служіння. Члени Церкви потребують вашої допомоги, а ви і ваші сім'ї будете благословенні Господом сповна. ■

**Сестра
Дьоміна.**

План храмових поїздок у Київський храм на 2012 рік

Місяць	Дата	Місія/кіл
Січень	2.01–7.01 9.01–14.01	Московський Російський кіл Українська Донецька місія
Лютий	30.01–4.02 6.02–11.02 13.02–18.02 20.02–25.02 27.02–03.03	Українська Донецька місія Київський Український кіл Українська Дніпропетровська місія Російська Новосибірська місія Українська Донецька місія
Березень	5.03–10.03 12.03–17.03 19.03–24.03 26.03–31.03	Українська Київська місія Російська місія в Ростові-на-Дону Московський Російський кіл Російська Самарська місія
Квітень	2.04–7.04 9.04–14.04 16.04–21.04 23.04–28.04	Українська Дніпропетровська місія Українська Київська місія–Одеса Київський Український кіл Російська Єкатеринбурзька місія
Травень	30.04–5.05 14.05–19.05 21.05–26.05	Вірменська Єреванська місія Українська Дніпропетровська місія Українська Донецька місія
Червень	28.05–02.06 4.06–9.06 11.06–16.06 18.06–23.06 25.06–30.06	Українська Київська місія Московський Російський кіл Російська Самарська місія Російська Новосибірська місія Російська Єкатеринбурзька місія
Липень	2.07–7.07 9.07–14.07 16.07–21.07 23.07–28.07	Київський Український кіл Російська місія в Ростові-на-Дону Московський Російський кіл Українська Донецька місія
Серпень	30.07–4.08 6.08–11.08 13.08–18.08	Вірменська Єреванська місія Українська Дніпропетровська місія Російська Самарська місія
Вересень	10.09–15.09 17.09–22.09 24.09–29.10	Московський Російський кіл Українська Київська місія Російська Новосибірська місія
Жовтень	1.10–6.10 8.10–13.10 15.10–20.10 22.10–27.10	Вірменська Єреванська місія Українська Київська місія Російська Єкатеринбурзька місія Російська Самарська місія
Листопад	5.10–10.11 19.11–24.11 26.11–1.12	Українська Дніпропетровська місія Українська Донецька місія Московський Російський кіл
Грудень	3.12–8.12 10.12–15.12 17.12–22.12 24.12–29.12	Українська Київська місія Українська Донецька місія Російська Самарська місія Київський Український кіл